

Vasile George Puiu
Prezentarea cărții „Fiii alambicului”
Autor: Ștefan DINCESCU

Cea mai simplă figură geometrică plană, ca perimetru, triunghiul, poartă în sufletul său adevăruri fundamentale ale științei: cel al lui Pitagora, al înălțimii sau al catetei. Oricât de mari sau mici ar fi laturile sale suma unghiurilor într-un triunghi este constantă. Asta în cazul geometriei clasice sau euclidiene. Dacă

laturile triunghiului se curbează (convex ori concav) această sumă nu mai este o sută optzeci de grade și se pătrunde în zona neeuclidiană de unde cerul ne oferă toate bucuriile și durerile vieții.

Gândurile de mai sus m-au adus, iată, în perimetrul poetic (ce poate fi de data aceasta, un triunghi) prin superbul volum de poeme „*Fiii alambicului*”, ultimul semnat de poetul Ștefan Dincescu.

Volumul, în exuberanța lui, trădează știința cuvântului stăpânit total de adevăratul profesor de limba română, „*stăpână a sufletului meu deplină*”. Sunt prezentate nouăzeci și patru de poeme cu mesaje precise, dar foarte diferite, închise ori eliberate spre neant în conturul a trei versuri, fiecare redus la înțelepciune și meserie. „*Zvârcolirile stelelor*”, „*răcnetul anonimului*”, „*tărăța soarelui*”, „*scriptorii cu visul adormit pe țevă*”, „*Grasa Dinapoiă*”, „*Maria croșetează azur pe o limbă de câine*”, „*o femeie îți fierbe țâțele-n vis*”, „*penița vântului*”, „*Poetul recitește Evanghelia melancoliei*”, „*damblagii se dau în țiteică*”, „*menade tărcate*”, „*fiii alambicului răsând în hohote*” și... mă opresc aici pentru că fiecare poem are în construcția lui mesaj propriu și imagini poetice remarcabile.

Este greu de conturat coordonatele poetice ale unui om de cultură erudit și poet talentat cum este Ștefan Dincescu. Oricum, fiecare exprimare a sa, scrisă ori vorbită, fac din personalitatea poetului o enigmă estetică de invidiat și, mai ales, de prețuit.